

[Socialministeren.]

hos disse Læger det alt for store Tal af Patienter, og derfor mener Sygekasserne, at der ikke vil være Grund til at ansætte flere Læger. Det eneste Raad, man kan give de Medlemmer af Sygekasserne, der er kede af den lange Ventetid, er, at de søger sig tilskrevet en anden Læge, hvor der ikke er den samme Ophobning og Lægen derfor bedre er i Stand til at komme igennem Behandlingen af de Patienter, der er henvist til ham.

Det ærede Medlem Hr. Rager spurgte ogsaa, om der ikke var noget at gøre ved Forretningsgangen paa Socialkontorerne. Jeg maa herom straks bemærke, at Socialkontorerne sorterer under Kommunerne, og Ministeriet kan ikke ret vel blande sig i Kommunens Administration af disse Kontorer. For Københavns Kommunes Vedkommende henhører saadanne Klager under Borgmesteren for Magistratens 3die Afdeling, og det er mig bekendt, at Borgmesteren lige siden Sociallovens Ikrafttræden har haft sin Opmærksomhed henvendt netop paa Muligheden af at faa gennemført en Ekspeditionsordning for disse Kontorers Vedkommende, som kan blive fuldstændig tilfredsstillende. Men her maa det ikke glemmes, at Rigsdagen kun levede Københavns Kommune $\frac{1}{2}$ Aar til Gennemførelse af Socialloven, medens man burde have haft mindst 1 Aar, og hvis det skulde have været gennemført paa en saadan Maade, at man baade lokalemæssigt og personalemæssigt straks havde kunnet gennemføre en nogenlunde forsvarlig Ordning, burde der i Virkeligheden have været givet mere end 1 Aar. Men jeg ved, at der arbejdes paa at gøre det bedre, og jeg ved, at det er blevet bedre, end det har været, og jeg tror ikke, at alle de Klager, der fremsættes over Socialkontorerne i København, er berettigede; jeg har set mange Tilfælde, hvor det har vist sig, at Klagerne var alt andet end berettigede.

Det ærede Medlem Hr. Kjær fremsatte Ønske om, at Folkeforsikringsloven maatte blive ændret saaledes, at Børn, der er anbragt paa Børnehjem, kan blive optaget i en statsanerkendt Sygekasse. Jeg skal hertil bemærke, at Spørgsmaalet om Optagelse i Sygekasserne af Børn, som er anbragt paa Børnehjem, er rejst ved en Henvendelse til Ministeriet fra Børnesagens Fællesraad og har været Genstand for en meget grundig Undersøgelse i Overinspektoratet for Børneforsorg og Direktoratet for Sygekassevæsenet. Direktoratet har forelagt Sagen for Sygekassenævnet og har derefter for en 14

Dages Tid siden indsendt den til Ministeriet. Ministeriet har endnu ikke taget Standpunkt til Spørgsmaalet, men jeg kan sige saa meget, at dette Spørgsmaal er ret kompliceret og ikke kan rejses alene for Børnehjem.

Forholdet er nemlig ikke det, som det ærede Medlem mener, at alle andre, derunder ogsaa alle andre Børn, kan optages i Sygekasserne; Børn under 15 Aar omfattes af Forældrenes Forsikring, saa længe de er i Hjemmet, men naar de opholder sig uden for deres Hjem, er de ikke sygeforsikrede, medmindre de ligefrem er anbragt i Pleje paa det paagældende Sted og Plejeforældrene er sygeforsikrede, idet de da omfattes af denne Forsikring. Børn, der er anbragt i et almindeligt Tjenesteforhold uden for Omraadet af den Sygekasse, deres Forældre er Medlemmer af, er altsaa ikke omfattet af Forældrenes Forsikring og kan heller ikke optages i Opholdsstedets Sygekasse. Det siger sig selv, at en Overvejelse om en Forandring vedrørende Optagelse i anerkendte Sygekasser ogsaa maa omfatte disse Børn og ikke kan indskrænkes til alene at angaa de Børn, der er anbragt paa Børnehjem. Ministeriet arbejder med Sagen, og jeg skal senere komme tilbage til Spørgsmaalet.

Endvidere kritiserede det ærede Medlem Hr. Kjær Administrationen af Kommunehjælpen med Henblik paa Indvandringen fra Landet til Byerne. Den væsentligste Grund til denne Indvandring finder Taleren i den Omstændighed, at der i Byerne kan ydes et højere Beløb end i Landkommunerne. I Landkommunerne lader man i et vist Omfang efter Talerens Udsagn Taksterne for Aldersrente danne Grundlag for Kommunehjælpen Størrelse, medens en Række Bykommuner lader de over Aldersrenten liggende Takster for Invalidere danne Grundlag for Understøttelsens Størrelse. Efter Talerens Mening følger det af Forsørgslovens § 297, at der normalt ikke og i alt Fald ikke uden Kommunalbestyrelsens Samtykke efter § 297, 2det Stykke, maa ydes Kommunehjælp med højere Beløb end Taksten for Aldersrente, naar den understøttede ikke er arbejdsudygtig, medens man nok kan anvende Taksterne for Invalidere eventuelt med Tillæg, naar der foreligger Nedsættelse af Erhvervsevnen. Taleren henstillede herefter til Ministeriet, at det skal fastslaaes over for Kommunerne, at Understøttelsens Beløb ikke maa overstige Aldersrentetaksterne, bortset fra de Tilfælde, hvor der foreligger Nedsættelse af den paagældendes Erhvervsevne.

Det almindelige Spørgsmaal om Til-